

„De veed det!“

„Ja. Det vil sige, jeg har gættet mig til det. Da jeg fik Deres Kort ind, var jeg straks paa det rene med, at De kom her som Ambassadrice og overordenlig Befuldmægtiget. De ser saa forbavset paa mig, men der er ingen Grund til at beundre min Skarpsindighed. Tyrstrup har efterhaanden selv afsløret sin Grævlingenatur. Og det ligner ham da ogsaa godt nok at overtale en Dame til at gaa hans ubehagelige Ærender.“

„Det har De ikke Lov til at sige, Enslev. Jeg veed, at Tyrstrup to Gange har søgt Dem, men De har ikke villet modtage ham.“

„Det er ganske rigtigt. Med en Fjende forhandler jeg ikke paa Tomandshaand men kun i Vidners Nærværelse og allerhelst i hele Offenlighedens Paahør. Jeg deler ikke Tyrstrups Forkærlighed for de smaa *Tête-à-tête*'r og kælné Overtalelser i Sofakrogene. — Men altsaa: De er kommen her i Anledning af det Brev, jeg har sendt Konsejlspræsidenten. Saa har han vel ogsaa meddelt Dem Brevets Indhold?“

„Nej, det følte han sig ikke berettiget til.“

„Hvilken Finfølelse! Ja, Tyrstrup er den ædle, rettænkende Mand ud til Fingerspidserne! Selve Bravhedens Apoteose! . . . Forresten veed jeg ikke, hvad den Hemmelighedsfuldhed skal til. Imorgen kan dog alle og enhver læse mit Brev i „Femte Juni“. Det meddeler iøvrigt blot, at jeg paa Grund af det mere og mindre vel maskerede politiske Bagstræv, der nu har Magten i Partiet, ønsker at frabede mig den Ære at være dets Formand.“

Fru Bertha nikkede hen for sig og sagde:

„Jeg havde nok tænkt mig, at det maatte være det.“

„Ja. Og samtidig har jeg meddelt, at jeg har besluttet mig til at udtræde af Partiet.“

Det blev tilføjet let hen; men for Fru Bertha var det, som om Himlen styrtede ned.

„Det har De ikke, Enslev! Det *kan* De ikke mene! Udtræde . . . af det Parti, som De selv har været med til at skabe. Som man nu i en Menneskealder har givet Deres Navn!“

Enslev svarede ikke. Og for at understrege, at han var util-